

“Αν και δέν συμφωνώ μέ τήν όριοθέτηση πού γίνεται συνήθως στή ζωγραφική, ή καινούρια δουλειά πού κάνω, θά έλεγα πώς βρίσκεται πολύ κοντά σ’ αυτό πού λέμε σήμερα έννοιολογική τέχνη.

Τό εικονικό ή όχι φαίνεται πώς δέν άποτελεί πρόβλημα, καθώς τά όριά του δέν είναι στεγανά μά και δέν χρειάζεται νά καθοριστούν μιά και σημαντικός παράγοντας γιά τήν ύπαρξη τής τέχνης σήμερα, είναι ή ανάγκη νά άποδείξει τή χρησιμότητά της, έλεύθερα και μέ όποιο τρόπο. Κάτι πού μέχρι χθές τό θεωρούσαμε αυτόνοτο, πρέπει νά άποδειχθεί και δικαιωθεί μέσα άπό συγκεκριμένες λειτουργίες. Παρατηρώ ό ίδιος, πώς έχω τήν τάση νά ανακατώνω τό άντικειμενικά όπτικά γνώριμο (εικονικό) μέ τό άφηρημένο, μέσα άπό τήν άναγκαιότητα του νά έχουμε ένα όπτικά παραδεκτό άποτέλεσμα.

Ξεκινώ, όπως και τόσο σύγχρονοι ζωγράφοι, άπό τό τί είναι τέχνη. Προσπαθώ νά βρω τή σχέση μου μ’ αυτό πού λέμε παράδοση, έπιχειρώ κριτικά νά φωτίσω τό διάλογό μου μέ τή σημερινή ζωγραφική πραγματικότητα.

Πιστεύω πώς ή τέχνη δέν είναι περιττή στό βαθμό πού βρίσκεται τόν τρόπο νά ανανεώνεται. Ακόμη πώς και στή ζωγραφική ή παραγωγή της συμβαίνει κάτω άπό τούς ίδιους συντελεστές όπως και σέ κάθε έκδήλωση ζωής. Παράδειγμα ό χρόνος σάν βασική διάσταση καταγραφής γεγονότων είναι κάτι τό γενικό, άλλα ή συμπεριφορά του ή ή σχέση του μέ τά γεγονότα, διατυπώνεται μέ κάποιο άντίστοιχο τρόπο στό σχεδιασμό μιάς άρχιτεκτονικής μελέτης, στήν εξέλιξη του μύθου μιάς κινηματογραφικής ταινίας, άκόμη σ’ ένα καρδιογράφημα.

Η διατύπωση είναι πού αλλάζει τό άποτέλεσμα, καθώς και τά εργαλεία ή τό μέσον πού χρησιμοποιούμε κάθε φορά.

Ο τρόπος σχεδίασης στήν άρχιτεκτονική, στό κινούμενο σχέδιο του σινεμά, λόγω ειδικής σπουδής, μέ κάνουν νά προσέξω αυτή τήν άντιστοιχία και νά σκεφτώ πώς μέ τόν ίδιο τρόπο έρχεται αυτό πού λέμε τελείωμα και στή ζωγραφική.

Η ζωγραφική δουλειά γίνεται ή προετοιμάζεται στό καφενείο πολλές φορές ή στους χώρους πού βρίσκομαι καθώς άποτυπώνεται π.χ. σ’ ένα χάρτινο τραπεζομάνηλο ή όπου άλλου, ή διαδικασία μιάς σκέψης ή δράσης.

Στό εργαστήρι γίνεται ή μεθόδευση τής διαδικασίας παραγωγής του ζωγραφικού έργου.

Προσπαθώ μέ τή χρήση του collage, καθώς και τοποθέτηση διαφανειών, ή μιά πάνω στήν άλλη, χαρακτηρίζοντας τίς χρονικές στιγμές-φάσεις τής ζωής ενός άντικειμένου ή τής εξέλιξης τής ιστορίας του.

Απλά άντικείμενα-θέματα, όπως οι φάκελλοι άλληλογραφίας, πού παριστάνονται σέ διαδοχικά στάδια άλλιώσής τους, φτάνουν νά άποκοϋν μιά νέα σημαντική ή ένα χιούμορ πού χαρακτηρίζει έναν καινούριο τρόπο ζωγραφικής έκφρασης.

Ο πιο άπλός και άμεσος τρόπος νά καταγράψεις τήν εξέλιξη άπό τή μιά φάση στήν άλλη ενός σχεδίου (μέ τή γενική του έννοια) είναι πιθανόν ή χρήση διαφανειών πού βοηθάει, συμπληρώνει και οδηγεί στό τελειώμα του.

Έτσι σέ κάθε του φάση ένα σχέδιο δηλώνει τό βαθμό καταγραφής τής ιδέας, δηλώνει πάντα μιά χρονική στιγμή.

Έτσι τά ίχνη πού άφησε τό φλυτζάνι του καφέ πάνω στό χάρτινο τραπεζομάνηλο, μπορεί νά γίνουν ή πρώτη στιγμή -ή πρώτη σχεδιασμένη επιφάνεια- σέ μιά ιστορία πού πρόκειται νά άκολουθήσει.

Εκείνο νομίζω πού χαρακτηρίζει τή δουλειά μου είναι ή άνάλυση σάν μέθοδος μέ βάση τή χρονική στιγμή σέ διαδοχικές φάσεις έπεξεργασίας.

